

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/76/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2518200162
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2518200162.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v spore žalobcu: Cod SPV 2, s.r.o., so sídlom Za Humnami 3666/44, Nitra, IČO: 52 017 273, zastúpeného splnomocnencom: Advokátska kancelária AKMB, s. r. o., so sídlom Štefánikova 9, Nitra, IČO: 52 360 458, proti žalovanej: F. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXXX/XX, X., o zaplatenie 973 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 16. júla 2020, č.k. 6C/6/2018-124, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. m e n í tak, že žalobu z a m i e t a.
- II. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov tohto konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 973 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy od 02.09.2018 do zaplatenia (výrok I.) a v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu zamietol (výrok II.). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok III.).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 123, § 124, 136 ods. 1 a 2, § 137 a § 139 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, keď skonštatoval, že konštantná judikatúra súdov vychádza z názoru, že spoluvlastník, ktorému zo spoločnej veci plynú úžitky nad rámec stanovený výškou jeho spoluvlastníckeho podielu, je povinný ostatným spoluvlastníkom poskytnúť za to primeranú náhradu. Predmetom sporu je nárok žalobcu ako podielového spoluvlastníka na náhradu za to, že žalovaná ako podielová spoluvlastníčka nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu v rozsahu 1/2 užíva sama nehnuteľnosti špecifikované v žalobnom návrhu. Žalovaným obdobím je obdobie od 22.01.2015 do 22.01.2018. V konaní nebola sporná otázka v súvislosti s existenciou podielového spoluvlastníctva sporových strán, ktorú má súd preukázanú z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX. Sporným nebolo ani tvrdenie, že žalovaná užíva sporné nehnuteľnosti sama spolu so svojimi deťmi a napokon nebolo sporné ani to, že medzi podielovými spoluvlastníkmi nebola uzatvorená žiadna dohoda o spôsobe užívania spoločnej veci, prípadne o jej náhrade. Spornou bola otázka súvisiaca s rozsahom užívania spoločných nehnuteľností žalovanou nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu, keďže žalobca tvrdil, že žalovaná užíva predmetné nehnuteľnosti od roku 2008 v celosti teda nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, čo žalovaná popierala. Súd mal teda z výsledkov vykonaného dokazovania nesporne preukázaný tak spoluvlastnícky, ako aj užívací vzťah medzi sporovými stranami. V čase rozhodujúcom pre posúdenie opodstatnenosti žaloby mal súd výsledkami vykonaného dokazovania preukázané, že pôvodní žalobcovia a žalovaná boli podielovými spoluvlastníkmi a sporné nehnuteľnosti užívala a naďalej užíva výlučne žalovaná. Na podklade predložených inzercií realitných kancelárií na

ponuku prenájmu porovnateľných nehnuteľností v danom čase a mieste mal súd preukázanú výšku mesačného nájmu, z čoho potom mohol určiť výšku žalobcom požadovanej náhrady za užívanie sporných nehnuteľností žalovanou. Pokiaľ žalovaná namietala žalobcom predložené ponuky realitných kancelárií a popierala adekvátnosť výšky nájmu porovnávajúc inzeráty realitných kancelárií so stavom spornej nehnuteľnosti v rozhodnom období, bolo jej povinnosťou predložiť súdu na preukázanie a podporu svojho tvrdenia relevantný dôkaz, k čomu však v priebehu celého sporového konania zo strany žalovanej nedošlo, pričom vo vzťahu k predloženej fotodokumentácii spornej nehnuteľnosti zo strany žalovanej súd uvádza, že tento dôkaz sám o sebe nemôže byť relevantným a spôsobilým preukázať tvrdenia žalovanej, okrem toho ani nie je z neho zrejmé, v akom období bola táto fotodokumentácia vyhotovená a v konečnom dôsledku ani nie je zrejmé, či sa skutočne jedná o spornú nehnuteľnosť. Pokiaľ žalovaná tvrdila, že žalobcom uplatnený nárok je nadhodnotený a predložené inzercie realitných kancelárií sú neadekvátne, mala predložiť relevantný a spôsobilý dôkaz, ktorým by vyvrátila tvrdenie žalobcu. Vykonaným dokazovaním v prejednávanej veci mal súd preukázané, že žalovaná sporné nehnuteľnosti užíva od roku 2008 (sama to vo svojich vyjadreniach potvrdila). Pokiaľ ide o rozsah užívania predmetných nehnuteľností nad rámec spoluvlastníckeho podielu žalovanej, táto otázka bola spornou, avšak žalovaná svoje tvrdenia o užívaní len svojej časti spoluvlastníckeho podielu nijakým spôsobom nepreukázala. V danom prípade dôkazné bremeno na preukázanie nedôvodnosti žalovaného nároku zaťažovalo žalovanú, ktorá však nepredložila súdu žiadne relevantné listinné dôkazy preukazujúce, že spoločnú vec užíva len v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu a teda nevyvrátila tvrdenie žalobcu, že užíva spoločné nehnuteľnosti nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. S poukazom na uvedené, keď nemal súd hodnoverne preukázané, že žalovaná skutočne užíva iba svoj spoluvlastnícky podiel, ako tvrdila, je potrebné konštatovať, že žalovaná od roku 2008 až doposiaľ užíva sporné nehnuteľnosti v celom rozsahu, hoci je spoluvlastníčkou iba 1/2-ice, pričom k dohode o užívaní nehnuteľností medzi spoluvlastníkmi nedošlo a ani jeden so spoluvlastníkov sa nedomáhal rozhodnutia súdu o hospodárení so spoločnou vecou v zmysle ust. § 139 ods. 3 OZ. Nebolo preukázané ani to, že by ostatní spoluvlastníci súhlasili s bezplatným užívaním celej nehnuteľnosti žalovanou, a to ani konkludentne. Za tejto situácie možno skonštatovať, že žalovaná užívala v žalovanom období (22.01.2015 - 22.01.2018) aj podiel pôvodných žalobcov, preto im patril nárok na ekvivalentnú peňažnú náhradu, ktorý vyplýva z ust. § 137 ods. 1 OZ. Výška tejto náhrady predstavuje peňažnú čiastku zodpovedajúcu peňažnej čiastke obvykle vynakladanej v danom mieste a v danom čase za užívanie obdobnej veci formou nájmu a ktorú by nájomca za obvyklých okolností bol povinný plniť podľa platnej nájomnej zmluvy. Pokiaľ výška nie je právnym predpisom stanovená, určí ju súd podľa svojej úvahy, opierajúc sa o finančné ocenenie prospechu, ktorý účastníkom užívaním veci vznikol. Dôvodne sa teda táto náhrada porovnáva s obvyklou cenou nájomného. Vychádzajúc z tohto právneho stavu, súd mal z predložených inzercí realitných kancelárií preukázanú cenu nájomného v obdobných nehnuteľnostiach za uplatnené obdobie. Keďže sa žalovanej v priebehu konania nepodarilo hodnovernosť inzercí realitných kancelárií spochybniť žiadnym listinným dôkazom, pri určení výšky nároku žalobcu súd vychádzal z ním predložených dôkazov a priznal žalobcovi nárok v sume 973 eur. Obrana žalovanej, že v rozhodnom období investovala finančné čiastky do spornej nehnuteľnosti, čím ju zhodnotila, zostala len v rovine ničím nepodloženého a nepreukázaného tvrdenia, preto na toto tvrdenie žalovanej súd nemohol prihliadnuť. V súvislosti s touto obranou žalovanej súd len dodáva, že investície spadajú pod právny režim hospodárenia so spoločnou vecou a pre účely vyporiadania investícií treba rozlišovať, či išlo o investície urobené so súhlasom (hoci aj konkludentným) spoluvlastníkov alebo bez súhlasu. V danom prípade išlo o vynaloženie investícií bez dohody spoluvlastníkov, preto sa žalovaná mohla domáhať voči ostatným spoluvlastníkom vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré ostatným spoluvlastníkom vzniklo. Pokiaľ by sa jednalo o investície na nutné opravy alebo údržbu, výška bezdôvodného obohatenia by bola daná podielom na investícii zodpovedajúcim podielu na spoločnej veci, pričom povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie by vznikla vynaložením investície za trvania spoluvlastníckeho vzťahu (NS ČR 22 Cdo 599/99). Žalobca si uplatnil nárok na zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. a to vo výške 5% ročne z dlžnej sumy od 23.01.2018 (teda nasledujúci deň po doručení žaloby na súd) do zaplatenia. Pokiaľ ide o príslušenstvo pohľadávky, je potrebné vychádzať z toho, že ak nedošlo zo strany veriteľa o požiadanie o plnenie, treba za kvalifikované požiadanie považovať doručenie žaloby a zročnosť pohľadávky nastane deň po doručení žaloby žalovanej strane. V prejednávanej veci prevzala žalovaná žalobu do vlastných rúk dňa 01.09.2018 a teda dňom nasledujúcim 02.09.2018 sa dostala do omeškania so zaplatením peňažného dlhu, preto súd žalobe v časti úrokov z omeškania vyhovel čiastočne a priznal žalobcovi úroky z omeškania v zákonnej výške 5% ročne z dlžnej sumy od 02.09.2018 (deň nasledujúci po doručení žaloby žalovanej) do zaplatenia v zmysle nariadenia vlády a v prevyšujúcej časti úrokov z

omeškania výrokom II. tohto rozsudku žalobu zamietol. Žalovaná apelovala na súd s prosbou, aby pri rozhodovaní prihliadol na všetky ňou uvedené skutočnosti, ako aj na to, že nemá právne vzdelanie, že si nemohla dovoliť zastupovanie advokátom a že neporušila zákon, teda len v tom, že druhú polovicu domu dala na vlastné náklady do prevádzkyschopného čiastočného užívania a po celý čas sa starala o tú druhú polovicu záhrady i domu. Žalovaná nespadá ani do jednej z troch kategórií slabšej strany a taktiež ju nemožno ani zaradiť do kategórie slabšej strany z dôvodu jej zdravotného stavu a sociálneho postavenia. Nejedná sa ani o vec, ktorej povaha si vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu a nejde ani o nerovnovážne postavenie strán sporu. V danej veci sa jedná o spoluvlastnícky vzťah sporových strán, v rámci ktorého sa žalobca resp. jeho predchodcovia domáha ochrany svojho práva, nakoľko v rozhodnom období neužívali spoločnú vec, ktorú nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu užívala žalovaná, ktorá napriek vedomosti, že jej patrí ideálna polovica podielu, užívala celú nehnuteľnosť sama, investovala do nehnuteľnosti napriek skutočnosti, že s ostatnými spoluvlastníkmi nedošlo k dohode, či už v súvislosti s užívaním alebo v súvislosti s vynaložením investícií. V priebehu prejednávaneho sporu poskytol súd v záujme zachovania princípu „rovnosti zbraní“ obom sporovým stranám rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možností uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, obom sporovým stranám poskytol pomerne rozsiahly priestor na uplatnenie svojich procesných práv, mali dostatočný priestor tak na vyjadrenia, ako aj na preukázanie svojich tvrdení. Pokiaľ strana sporu neoznačí dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, nesie riziko v podobe pre ňu nepriaznivého rozhodnutia. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcoví, ktorí mal v konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti vyhovievania žalobe a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktorá navrhla napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Uviedla, že pôvodní žalobcovia právne odôvodnili žalobu ustanovením § 123, § 136 ods. 1 a § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Dom od smrti jej deda P. B. (1995), po ktorom všetci pôvodní žalobcovia dedili, nebol až do roku 2008, kedy ho začala čistiť a upratovať, obývaný, a bol zdevastovaný bezdomovcami a asociálmi, ktorí do domu poznášali smeti a haraburdy, pričom pozemok nebol oplotený a na pozemku stála chátrajúca garáž, ktorú musela odstrániť na vlastné náklady a rovnako musela vyčistiť záhradu od náletových drevín a smetí, ktoré boli na pozemku. Výšku stanovenej náhrady žalobcovia vyvodzovali z ponuky na trhu, kde žiadali čiastku 600 eur za kalendárny mesiac. Poukázala na to, že táto čiastka v danom období sa pohybovala za trojizbový dom v prenájme, ktorý bol zariadený a funkčný, a nie za dom, ktorý ona musela vypratať na vlastné náklady, vybudovať prípojku plynu, elektriny, vybudovať kúrenie, t.j. rozvody a plynový kotol, sociálne zázemie, rozvody vody, zrealizovať výmenu okien a podobne. Dom má tri izby, ale tretia izba nebola využívaná, takže dom nevyužívala v celom rozsahu. Takisto nebránila pôvodným majiteľom vo vstupe do domu. Pripustila, že do domu sa nasťahovala, ale len do vlastníctva jednej polovice domu, pričom však pri rekonštrukčných prácach a prácach na pozemku nerozlišovala vlastníctvo domu. Vlastnícke právo predstavuje aj určité povinnosti, resp. obmedzenia, pričom ona si tieto povinnosti plnila aj za pôvodných žalobcov. Ďalej uviedla, že všetky poplatky spojené s užívaním domu, t.j. daň z nehnuteľnosti, komunálne odpady a drobné stavebné odpady uhrádzala v celej výške. Poukázala na to, že prvoinštančný súd pri svojom rozhodovaní vôbec neprihliadol na to, aké zábery má žalobca. Považovala za nemorálne, ako aj nehorázne, aby platila 600 eur mesačne (t.j. 300 eur/mesiac) za vlastné vybavenie domu, ako aj za prevedené rekonštrukčné práce, ktoré uskutočnila svojpomocne, resp. firmou a navyše dom nevyužíva v celom svojom rozsahu, nakoľko stále sa musia vykonať rekonštrukčné práce.

4. K odvolaniu žalovanej sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol odvolanie odmietnuť vzhľadom na to, že toto nemá náležitosti podľa § 363 CSP. Nestotožnil sa s tvrdeniami žalovanej obsiahnutými v odvolaní, nakoľko tieto nie sú vecné a objektívne. Predmetom súdneho konania bola náhrada za neužívanie spoločnej veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX, pre k. ú. X.. Právny nárok bývalých spoluvlastníkov, resp. žalobcu voči žalovanej vychádza z ust. § 123, § 136 ods. 1 a § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd mal z výsledkov vykonaného dokazovania nesporne preukázanú tak existenciu podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti medzi žalovanou a bývalými spoluvlastníkmi, resp. žalobcom, ako aj skutočnosť, že žalovaná užíva nehnuteľnosť sama, má tu zriadené svoje obydlie, a teda vzhľadom na charakter a úžitkovú hodnotu spoločnej veci ju užíva v celom rozsahu, t.j. nad rozsah, ktorý zodpovedá veľkosti spoluvlastníckeho podielu žalovanej.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný

prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), na nariadenom odvolacom pojednávaní po zopakovaní dokazovania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie nie je v napadnutej časti vecne správny.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 6C/6/2018 je nárok spoluvlastníka za náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie žalovanej uložil zaplatiť žalobcovi sumu 973 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy od 02.09.2018 do zaplataenia (výrok I.) a v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu zamietol (výrok II.). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok III.).

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

8. Predmetom sporu je nárok žalobcu ako podielového spoluvlastníka na náhradu za to, že žalovaná ako podielová spoluvlastníčka nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu v rozsahu 1/2 užíva sama nehnuteľnosti špecifikované v žalobnom návrhu. Žalovaným obdobím je obdobie od 22.01.2015 do 22.01.2018.

9. V konaní nebola sporná otázka v súvislosti s existenciou podielového spoluvlastníctva sporových strán, ktorú má súd preukázanú z výpisu z listu vlastníctva č. XXXX. Sporným nebolo ani tvrdenie, že žalovaná užíva sporné nehnuteľnosti sama spolu so svojimi deťmi a napokon nebolo sporné ani to, že medzi podielovými spoluvlastníkmi nebola uzatvorená žiadna dohoda o spôsobe užívania spoločnej veci, prípadne o jej náhrade. Spornou bola otázka súvisiaca s rozsahom užívania spoločných nehnuteľností žalovanou nad rozsah jej spoluvlastníckeho podielu, keďže žalobca tvrdil, že žalovaná užíva predmetné nehnuteľnosti od roku 2008 v celosti, teda nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, čo žalovaná popierala.

10. Súd aplikuje ustanovenia Civilného sporového poriadku v súlade s princípom formálnej pravdy, kde strany sporu sú povinné prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky, pričom v prípade, že strana sporu neunesie dôkazné bremeno, musí znášať nepriaznivé meritórne rozhodnutie (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Obdo 18/2014 zo dňa 29.04.2014 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 217/2007 zo dňa 27.07.2009). Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z ich existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 174/2012 zo dňa 25.07.2013).

11. Predpokladom úspešného domáhania sa relutárnej náhrady je preukázanie uvedených skutočností: a) v rozhodujúcom čase existovalo podielové spoluvlastníctvo k veci, b) dotknutý (neužívajúci) podielový spoluvlastník neužíval vec v rozsahu jeho spoluvlastníckeho podielu, c) dôvod neužívania podľa predchádzajúceho písmena nepramení z dohody o bezplatnom užívaní iným spoluvlastníkom, d) iný spoluvlastník užíval vec nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu, ktorý zasahuje do rozsahu podielu dotknutého podielového spoluvlastníka, alternatívne vtedy, ak jeden podielový spoluvlastník bráni druhému spoluvlastníkovi v užívaní, hoci aj vec neužíva nad rozsah svojho podielu.

12. Podielový spoluvlastník, ktorý tvrdí, že iný podielový spoluvlastník realizuje nadužívanie spoločnej veci nad rozsah jeho spoluvlastníckeho podielu, je povinný vyčíslit' výšku relutárnej náhrady, konkretizovať, v čom spočíva nadužívanie a uvedené skutočnosti aj preukázať (porov. rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/206/2018 zo dňa 25.09.2019, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/79/2012 zo dňa 10.04.2013 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/137/2017 zo dňa 21.02.2019).

13. Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že bolo úlohou žalobcu preukázať, že žalovaná užíva spoločné nehnuteľnosti nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Žalobca predložil spolu so žalobou list vlastníctva, ktorý síce obsahuje informácie o vecných právach k spoločným nehnuteľnostiam, avšak neposkytuje údaje o spôsobe užívania spoločných nehnuteľností. Ďalej žalobca predložil potvrdenie

o trvalom pobyte na adrese spoločných nehnuteľností, avšak uvedený listinný dôkaz informuje o evidenčných údajoch mesta, no nezachytáva reálne údaje o užívaní (rozsahu užívania) spoločných nehnuteľností. Žalobcom predložené inzeráty sa týkajú obvyklého nájomného za porovnateľné alebo obdobné nehnuteľnosti. Žalobcovi sa teda podľa názoru odvolacieho súdu nepodarilo preukázať, že žalovaná užívala v rozhodnom období nehnuteľnosti nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, keď uvedené nevyplýva ani z čestných prehlásení pôvodných žalobcov - predchádzajúcich spoluvlastníkov, keďže títo sa so žalovanou ani nestretli a podľa ich vyjadrení sa vstupe do nehnuteľnosti v rozhodnom období počas jej užívania žalovanou nedomáhali a táto im vo vstupe nebránila.

14. Naproti tomu žalovaná vo svojich vyjadreniach (s použitím odkazu na ostatné súvisiace spory, vylúčené súdom z pôvodného konania na samostatné konania, kde si žalobca ako právny nástupca spoluvlastníkov žalobkyne uplatňuje voči nej ďalšie sumy z obdobného titulu) zrozumiteľne vysvetlila, že užíva spoločné nehnuteľnosti len v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 1/2, keď jednu izbu nechala voľnú. Konkretizovala, že spoločné nehnuteľnosti užíva ona a jej tri maloleté deti, pričom v zmysle predloženého znaleckého posudku zostali k dispozícii pivnica pod celým domom a manzardka. Súčasťou spoločných nehnuteľností je aj záhrada, ktorú žalovaná len udržiava. V záverečnej reči žalobkyňa zopakovala, že nehnuteľnosť obýva iba v polovičnom podiele, nevyužíva viac ako je 1 domu, nakoľko dom vyžaduje investície, ktoré v súčasnosti pri troch deťoch nemá.

15. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie nesprávne posúdil, kto nesie dôkazné bremeno preukázania užívania nehnuteľnosti žalovanou nad rozsah spoluvlastníckeho podielu, keď v tejto súvislosti poukazuje i na rozsudok Krajského súdu v Tmave sp. zn. 24Co/16/2011 zo dňa 05.12.2012, ako aj uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 114/2013 zo dňa 25.02.2013, v ktorých bola riešená otázka, na kom leží dôkazné bremeno preukázania rozsahu užívania spoločnej nehnuteľnosti, ktorá otázka bola posúdená v súlade s jej posúdením odvolacím súdom.

16. Ďalšie argumenty strán odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Na ďalšiu argumentáciu strán, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, s ktorou sa už vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný súd, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

17. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietol.

18. O nároku na náhradu trov tohto konania (prvoinštančného i odvolacieho) odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP a § 255 ods. 1 CSP, a v konaní v celom rozsahu úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).